

Vladimir Stojanovic

Jesen

Ne dolazi talas
na kom zelim daleko
da otplovim

Ne vraca se vreme
njenog pogleda njenih osmeha
davno ptoslih

I dugo lutam ovim gradom
da je opet sretnem
usnulo lisce koje pada
putokaz je do sebe

Jer jesen je odnela
nase slike sad vec blede
i ja sam ostao sam
sa kisom svojih suza
i vise nema ni jedne zvezde
da pozelim sreću za nas
sreću za nas

Jedina moja oprosti
sto te nisam znao
dovoljno voleti

Nase smo snove zbog nekih
glupih nevaznih prica
davno prodali

I dok se jesen u meni sunja
i krade jos malo nade

dal jos ponekad mislis na mene
ja brojim preostale sate

Jer jesen je odnela
nase slike sad vec blede
i ja sam ostao sam
sa kisom svojih suza
i vise nema ni jedne zvezde
da pozelim sreću za nas
sreću za nas